

Sygn. akt IV 1Ka 13/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Almert

Protokolant: protokolant Kamil Cerek

przy udziale oskarżyciela publicznego starszego aspiranta Waldemara Osikowskiego z KMP Kraków

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2015 roku sprawy

K. Z.

obwinionego o wykroczenia z art. 86 §1 kw i art. 95 kw,

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie, (...)z dnia 7 października 2014 roku, sygn. akt XI W 862/14/P,

1. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla jego pkt I w części dotyczącej uznania obwinionego za winnego dokonania czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 §1 kw oraz wymierzonej obwinionemu kary grzywny przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw i na mocy art. 62 § 3 kpw w zw. z art. 5 §1 pkt 2 kpw uniewinnia obwinionego od popełnienia czynu z art. 86 § 1 kw i w tym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa;

- wymierza obwinionemu karę 50 (pięćdziesiąt) złotych grzywny za czyn stanowiący wykroczenie z art. 95 kw czyniąc ten przepis podstawą tak wymierzonej kary grzywny;

- obniża zasądzoną w pkt II wyroku kwotę wydatków do wysokości 30 (trzydzieści) złotych;

2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO Andrzej Almert

Sygn. akt: IV 1 Ka 13/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 października 2014 roku, w sprawie o sygn. akt XI W 862/14/P, Sąd Rejonowy dla Krakowa - Podgórze w Krakowie, (...)uznał K. Z. winnym tego, że w dniu 30 czerwca 2014 roku ok. godz. 10:30 na ul. (...) w K. kierując motocyklem marki H. nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności, a w szczególności nie dostosował prędkości do warunków drogowych, utracił panowanie nad kierowanym pojazdem i doprowadził do wywrócenia się na jezdnię czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz, że w tym samym miejscu i czasie kierując nie posiadał podczas kontroli wymaganego dokumentu tj. prawda jazdy czym wykroczył przeciw porządkowi w komunikacji, co stanowiło wykroczenie z art. 86 § 1 kw odnośnie pierwszego czynu oraz z art. 95 kw odnośnie drugiego czynu i za czyny te na podstawie art. 86 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw wymierzył obwinionemu karę

grzywny w wysokości 350 zł. Orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 118 § 4 kpw oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego K. Z. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 35 zł tytułem opłaty.

Od tego wyroku osobistą apelację wywiódł obwiniony zaskarżając go w zakresie przypisania mu czynu z art. 86 § 1 kw. Obwiniony zarzucił orzeczeniu, że zostało wydane w wyniku wadliwej oceny dowodów, gdyż Sąd I Instancji nie dał wiary jego wyjaśnieniom co do wadliwej konstrukcji nawierzchni, co z kolei prowadziło do ustalenia błędnej przyczyny zdarzenia, będącego przedmiotem zarzutu i niesłusznego obarczenia winą za nie obwinionego. Na tej podstawie obwiniony wnosił o uniewinnienie od zarzutu naruszenia przepisu art. 86 § 1 kw.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja była skuteczna, albowiem choć jej argumenty podniesione w uzasadnieniu nie zasługiwały na uwzględnienie, to spowodowana nią kontrola instancyjna doprowadziła do ujawnienia naruszenia prawa materialnego, co należało wziąć pod uwagę z urzędu i obwinionego uniewinnić od zarzuconego mu czynu.

Sąd Odwoławczy nie dał wiary obwinionemu co do faktu wadliwej – niebezpiecznie wykonanej nawierzchni w miejscu zdarzenia. Gdyby bowiem nawet hipotetycznie uznać, że w pewnych miejscach cechowała się ona większą śliskością, niż w innych – to tego rodzaju sytuacja nie należy do rzadkości na polskich drogach. Równocześnie brak w tej sprawie danych pozwalających na stwierdzenie, że ww. nawierzchnia została wykonana i odebrana niezgodnie z normami – zaś obwiniony poza podnoszeniem tego argumentu w niniejszym postępowaniu, nie zawiadomił właściwych organów o swoich spostrzeżeniach, czy wręcz o podejrzeniu popełnienia czynu zabronionego.

Zdaniem Sądu Odwoławczego przyczyną wywrócenia się oskarżonego i motocykla, którym kierował, było niedostosowanie prędkości i techniki jazdy do warunków drogowych. W dniu zdarzenia padał bowiem deszcz, a ponadto obwiniony obserwując drogę, musiał mieć świadomość, że zbliża się do łączenia elementów asfaltowych, mającego inne własności niż reszta nawierzchni (choćby dostrzegając różnicę w jej barwie) – a pomimo tego nie zmniejszył prędkości i nie przygotował się na możliwe trudności w utrzymaniu równowagi.

Niemniej obwinionego należało uniewinnić od zarzuconego mu czynu – a w konsekwencji zmienić podstawę wymierzonej mu kary na art. 95 kw (tj. w zakresie w jakim nie kwestionował on wyroku Sądu I Instancji co do braku prawa jazdy), eliminując z podstawy wymiaru kary art. 9 § 2 kw i konsekwentnie obniżając wymiar kary.

Albowiem dla odpowiedzialności sprawcy wykroczenia z art. 86 § 1 kw nie wystarczy aby naruszył on przepisy ruchu drogowego, lecz konieczne jest wystąpienie skutku w postaci zagrożenia bezpieczeństwa tego ruchu. Zgodnie z niekwestionowanym i jednolitym poglądem orzecznictwa oraz doktryny, zagrożenie bezpieczeństwa ruchu spowodowane przez sprawcę mawianego wykroczenia musi mieć charakter konkretny – a nie abstrakcyjny.

Nie wystarczy zatem stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu Sądu Rejonowego, że w wyniku wywrócenia się motocykla obwinionego mogło dojść do „dalszych wypadków, gwałtownego hamowania, omijania”. Aby przypisać mu zarzucone wykroczenie należało ustalić, że w wyniku naruszenia przepisów ruchu drogowego, obwiniony doprowadził do wywrócenia motocykla i w konsekwencji tego faktycznie doszło do kolizji, nagłego i niespodziewanego manewru unikowego lub hamowania. Fakty te muszą jednak zaistnieć w rzeczywistości i znaleźć odzwierciedlenie w będących podstawą orzeczenia ustaleniach faktycznych.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie, ani z akt ani z ustaleń faktycznych Sądu I instancji nie wynika czy obwiniony spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i na czym konkretnie miało ono polegać. Zaś apelacja została wniesiona tylko na korzyść i nawet w razie uchylecia zakwestionowanego orzeczenia, nie byłoby możliwym uzupełnienie postępowania dowodowego na niekorzyść skarżącego.

Co za tym idzie, Sąd Rejonowy błędnie przypisał obwinionemu popełnienia zarzuczonego wykroczenia – albowiem ustalenia faktyczne będące podstawą zaskarżonego wyroku, nie pozwalały na uznanie, że swoim zachowaniem K. Z. zrealizował znamiona zarzuczonego czynu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 431 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części i uniewinnił obwinionego od zarzuczonego czynu. W konsekwencji powyższego, Sąd Odwoławczy na nowo ukształtował karę wymierzoną obwinionemu ww. wyrokiem, przyjmując że podstawą jej wymiaru jest art. 95 kw i określając wysokość kary grzywny na 50 zł.

Taka kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości wykroczenia opisanego w tym przepisie i stopnia winy obwinionego, który nie kwestionował popełnienia ww. wykroczenia i wyrażał gotowość przyjęcia za nie mandatu karnego. Jej dolegliwość będzie miała dla obwinionego charakter symboliczny- lecz w ocenie Sądu będzie ona wystarczająca, aby w przyszłości pamiętał o konieczności posiadania przy sobie wymaganych prawem dokumentów.

W związku ze zmianą kwoty wymierzonej obwinionemu grzywny, należało również stosownie – tj. do 30 zł – obniżyć opłatę od kary zasadzoną przez Sąd Rejonowy, utrzymując w mocy rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed tym Sądem, w pozostałym zakresie.

Natomiast rozstrzygając o kosztach postępowania odwoławczego, wobec uwzględnienia apelacji w całości, na zasadzie art. 118 § 2 kpw i art. 635 kpk w zw. z art. 119 kpw, trzeba było stwierdzić, że koszty tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Przy czym należało dodać, że choć obwiniony został uniewinniony od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw, to nie oznacza to, że jego zachowanie na drodze było prawidłowe. Niezależnie od argumentów apelacji dotyczących jakości drogi, obwiniony musi mieć świadomość, że ruchu drogowym może spotkać różne mniej lub bardziej zaskakujące sytuacja – także w zakresie jakości i przyczepności nawierzchni, która na większości polskich dróg nie jest najlepsza. Niniejsza sprawa winna uświadomić obwinionemu, że musi on bardziej wnikliwie analizować warunki drogowe i dostosowywać do nich prędkość i technikę jazdy motocyklem. Albowiem w innym wypadku następstwa zbytnej brawury mogą być dla obwinionego znacznie gorsze – i to nie tylko na płaszczyźnie odpowiedzialności prawnej, ale przede wszystkim w zakresie konsekwencji dla jego własnego zdrowia i życia.